

Bartók Béla Unitárius Egyházközség

Egyházközségünkben eseményekben gazdag szeptemberünk és októberünk volt.

Szeptember 17-én Nőszövetségünk megtartotta második közgyűlését.

A Magyar Televízió az Őszi hálaadó istentiszteletünket szeptember 24-én közvetítette, mely alkalommal a szószéki szolgálatot Rázmány Csaba püspök végezte, az úrvacsorai ágendát Léta Sándor lelkész mondta.

Egyházközségünk vendége volt tíz napig a kanadai testvérgyülekezetünk – First Unitarian Toronto – kilenc tagja: Mary Ellen és John Warren, Michiomi Kabayama és Kathleen Willing, Stan Yack és Mo McMahon, Doug Campbell és Ellen Campbell, valamint Peter Tiefenbach zongoraművész.

Vendégeink, híveink támogatásának és vendégszeretetének köszönhetően, nagyon jól érezték magukat: városnéző programot kínáltunk, ellátogattunk Bartók Béla emlékházához, valamint a Farkasréti temetőben megnéztük Bartók Béla sírját, éppen szeptember 26-án, halálának 61. évfordulóján. Sepsi-Kovács Éva gondnoknőnk segítségével külön parlamenti látogatást biztosítottunk. Dr. Kiss Balázs és felesége Zsófia felajánlotta otthonát megvendéglésükre és fogadásukra.

A testvérkapcsolat és lelki élet terén két fontos eseményben volt részünk. Szeptember utolsó vasárnapján vendégeink részt vettek őszi hálaadó istentiszteletünkön, és híveinkkel együtt úrvacsorában részesültek. Majd Peter Tiefenbach zongoraművész Bartók, Kodály, Grieg zenedarabokat játszott. Tudomásunkra jutott, hogy Eduard Grieg norvég zeneszerző is unitárius volt. A rákövetkező vasárnap (október 1-jén) testvérgyülekezetünk tagjai unitárius-univerzalista szertartás szerinti istentiszteletet tartottak, amelybe híveinket is bevonták, ezáltal is szorosabbra fűzve a gyülekezeteink közötti testvéri kapcsolatot.

Október 8-án emlék-istentiszteletet tartottunk, az Aradon kivégzett 13 vértanúra emlékezve.

Október 15-én egy újabb különleges zenés áhítatot tartottunk templomunkban, mely alkalommal, Regula Berger svájci énekesnő a Werbeck módszert használva Kodály, Liszt, Rahmanyinov, Liapunov zenedarabokat énekelt, Berzsenyi Dániel, Kölcsey Ferenc, Radnóti Miklós versei alapján.

Szertartásaink:

Augusztus 8-án megkereszteltük Gáll Gyula és Csizsér Ilona kislányát, Borbálát.

Augusztus 19-én egyházi megáldásban részesítettük Márkus Gábor és Faragó Imola házasságkötését.

Augusztus 31-én utolsó útjára kísértük Zágony Sándorné, született Lázár Ilona 90 évet élt testvérünket.

Szeptember 5-én utolsó útjára kísértük Váradí Miklós 84 évet élt testvérünket.

Szeptember 16-án megkereszteltük Gotthárd Béla és Jobb Edit kislányát, Henriettát.

Október 1-jén megkereszteltük Benkő Csilla és Sebők Ferenc kislányát, Eszter Evelint.

2006. szeptember 22-én, szívinfarktusban váratlanul távozott az élők sorából Dénes György 59 évet élt testvérünk.

Dénes György 1947. március 7-én született, Kolozsváron. Az Unitárius Teológiát 1969-ben végezte el és Verespatakra helyezték lelkésznek. 1976-ig szolgált a verespataki gyülekezetben. Majd világi pályát választott, elvégezte Kolozsváron a Műszaki Egyetemet és mérnökként dolgozott. 1991-ben, családjával együtt Magyarországra költözött.

1972-ben házasságot kötött Fodor Zsuzsannával. Házasságukat, a Jó Isten három gyermekkel ajándékozta meg: Zsuzsannával, Györggyel és Zoltánnal.

Testvérünket 2006. október 9-én kísértük utolsó útjára és helyeztük el földi porait a Farkasréti temetőben. Kegyelettel emlékezünk testvérünkre, Isten adjon csendes pihenést, lelkének örök üdvösséget, gyászoló szeretteinek vigasztalást.

Léta Sándor

Harangszentelés és keresztelő Magyarúton

A Nagy Ignác utcai templom gyülekezete már megszokta évek úzusa szerint, hogy „ha szeptember, akkor Magyarút”. Évek óta már, hogy kétszer egy évben, május, illetve szeptember egyik szombatján a magyarúti ingatlan megtelik emberekkel – nagy-nagy örömeinkre: sok gyerekkel –, az istentisztelet után pedig együtt költjük el a szabad-tűzön főtt gulyáslevest és a faszénen sült étkeket, köztük az elmaradhatatlan flekkent.

Idén szeptember 23-án volt ez a kiruccanás, mely különleges eseményt hozott. A csodálatos kora őszi napsütéses időnek is köszönhető, hogy mintegy 150-en zárandokoltunk ki Magyarútra.

Mint azt sokan valószínűleg tudják, a magyarúti telek sokkal nagyobb volt, csak két részét eladták. Ekkor a telken lévő harangláb az új tulajdonos területére került. Évek óta folyamatban volt egy tárgyalás arról, hogy új tulajdonosa a haranglábát nekünk visszaadná, hiszen számára az nem fontos, de – úgy tűnik – az dugába dőlt.

Dr. Barabássy Sándor presbiterünk és családja úgy döntött, a maga módján és nem utolsósorban a maga erejével vet véget ennek a helyzetnek. Jelesül annak, hogy ennek az unitáriusok számára fontos szakrális helynek nincs haranglába, bár a harangot évtizedek óta a Nagy Ignác utcai templomban őriztük, remélve, hogy egyszer újra méltó helyére kerülhet. Barabássy Sándor úgy döntött: adományoz a közösségnek egy haranglábát. A feladat nem volt könnyű, hiszen mindenekelőtt meg kellett találni az építmény helyét, formáját, anyagát.

De Barabássy Sándor nem ismert lehetetlent. Alaprajzot, tervrajzot tanulmányozott és készített, jövőt, életet álmodott a telekre, majd eldöntötte, hol van az a szakrális pont, ahová a haranglábát el kell helyezni, hogy a közeli jövőben remélhetőleg felépülő ifjúsági és szabadidő központ épületeivel összhangban legyen az elhelyezés. Nemcsak ötletekkel állt elő, hanem tevőlegesen is részt vett a fából készült harangláb felállításában, a tervezéstől az

alapanyag megtalálásán és megvásárlásán keresztül, az alap elkészítésében, a harangláb oszlopainak faragásában és végül felállításban. Ebben a sokrétű munkában építész fia Őrs segítette. Ezek után természetes volt, hogy az adományozót illette az a tisztesség, hogy elsőként húzza meg a harangot a szokásos magyarúti istentisztelet előtt. Megindító, lélekemelő pillanat volt. Úgy gondolom, az ott levők közül senki nem fogja elfelejteni.

Van már tehát harangláb a telken, s mi több, harang is lakik benne. A harang neve *Schweitzer Albert*, és 1959-ben készült Hollandiában. Az ötven évvel ezelőtti események fölkellették a külföld figyelmét, és a hollandok úgy döntöttek, adományoznak egy harangot a Budapesti Unitárius Egyházközségnek. Azóta a harang pihent, várta ébredésének pillanatát, mely – dr. Barabássy Sándor jóvoltából – végre eljött.

A harang felállításában végzett munkájáért Vadady Attilát is köszönet illeti meg, hiszen a több évtizedes por- és rozsdaszennyeződéstől énekvezérünk tisztította meg a harangot.

A nagyszerű tervezésnek köszönhetően a harangláb egyúttal a szabadtéri istentiszteletek szószékéül is szolgál, melyen Kászoni József tiszteletes tartott elsőként szolgálatot, aki egyúttal a harang felszentelését is végezte. Tiszteletesünk szószéki beszédében a harang nemzeti történelmünkben betöltött fontos szimbolikus

szerepéről beszélt, melynek aktualitását a nándorfehérvári diadal 550 éves, valamint az 1956-os forradalom és szabadságharc 50 éves évfordulójával példázta.

A köszöntések rendjén elsőként a harangláb szülőatyja, Barabássy Sándor szólt a gyülekezethez és Magyarút, illetve a harangláb szakrális jelentőségét hangsúlyozta. György Tibor a 30-as, 40-es évek magyarúti cserkésztabornainak emlékét idézte fel. Megemlékezett tavaly elhunyt barátjáról, néhai dr. Nyíredy Szabolcsról, akivel együtt boldog ifjúságuk jelentős részét Magyarúton töltötték, a János Zsigmond Unitárius Cserkészcsapat vezetőiként. A sokunk által ismert és nagyra becsült Szabi bácsi a '90-es évek elején újrászervezte az unitárius cserkészmozgalmat, amely azonban nem bizonyult hosszú életűnek.

Elekes Botond főgondnok és Zoltán Csaba egyházközségi gondnok megköszönte és méltatta Barabássy Sándor áldozatos támogatását és adományát, mely a rendszerváltás óta eltelt időszakban a legnagyobb léptékű magánkezdeményezés volt egyházközségünk életében.

Az ünnepélyes harangszentelést keresztelő követte. A legifjabb Schmidt csemetét, Schmidt Dániel és Gárdai Andrea elsőszülött leányát, Veronikát Szász Adrienne pestszentlőrinci lelkész keresztelte. Veronika és hozzátartozói, köztük egyházközségünk gondnoka, Schmidt Gábor, Veronika nagypája, büszkén mondhatják el, hogy Veronikát a magyarkúti harangavatás alkalmakor keresztelték meg.

Egyébként nem ő volt az első gyermek, aki Magyarkúton részesült keresztelésben, ismereteink szerint néhai Huszti János püspökünk és egyházközségi lelkészünk másodszülött fiát, Zsoltot is itt keresztelték. De a magyarkúti szabadtéri is-

tentiszteletek újabb kori történetében 2000 óta is tartottunk már keresztelőt.

„Vrede en liefde” áll a felirat a harangon, azaz „Béke és Szeretet”. Ezt hirdeti minden alkalommal, amikor csak megszólal, de pusztá létével is, új lakásában, a haranglábban.

Az egy igaz Isten adja, hogy a kicsi harang ereje nagy legyen, üzenete jusson el a világon mindenhová és találjon visszhangra. (De legalább kicsiny hazánkban és kicsiny egyházunkban.) Úgy legyen.

Léb Erzsébet és Zoltán Csaba

Az emlékezés ünnepi Debrecenben

Az unitáriusok büszkék Bartók Bélára, de nem nagyon ismerik őt. Bartók zenéje nehéz. Nem a lazítás háttérzeneje. Hallgatni és játszani őt nem kikapcsolódást nyújt, hanem bekapcsolást, az értelem és az összegző gondolkodás bekapcsolódását. Mert zenéje a gondolkodó ember válasza a természet rendjére, s a rend részeként jelen levő rendtelenségre is. A harmóniára vágyó ember nem lehet süket a létező diszharmoniaira. Válasz a nemzeti öntudat kérdéseire és az egyetemes emberi öntudat kihívásaira.

„Keserves és hosszú az út a léttől a megismerésig, a megismeréstől a fölismerésig.

A megismerés üdvözítő módja nem a megfogalmazás, hanem a teremtés.

A fölismerése a küzdelem.

Így születik a nyugalom: nyugtalanságok egyensúlya.” (Sz. D.: Bartók Amerikában)

Ha mégis úgy szeretnénk büszkék lenni, hogy közünk is van hozzá, jó, ha egy már beavatott személyt kérünk meg, hogy vezessen ebben a megismerésben. Így jutott eszembe elhívni, felkérni Alan Williamst, Angliában élő unitáriust, kortárs zeneszerzőt. Ő a zenéje felől közelíti Bartókot, de mint unitáriusra is belülről tekint. Filozófus lélekként, s tanárként jó összegzését adhatja Bartók lényének. Előadását, melynek címe: „Unitarizmus és nemzetudat Bartók zenéjében” és zenei hitvallását hallhatta az Unitárius Találkozó közönsége Pestszentlőrincen és másnap Debrecenben az unitáriusok és az érdeklődők. Aki hallotta, azt hiszem, Alan közvetlensége által Bartókhöz is közelebb kerülhetett. A debreceni szeretetvendégségen Tóth Eleonóra és Szanyi Kata Bartók-hegedűduók fuvolaátiratát játszotta, és újra gyönyörködhettünk Bálint Kinga testvérünk szép és egyre csiszoltabb hangjában, aki Bartók

népdalfeldolgozásaiból adott elő. Minden előadónknak köszönjük az igazi ünnep megteremtését!

Ez a jól sikerült rendezvény magasra tette a mércét. Az 1956-os forradalom évfordulóját is hasonló színvonalon és nyitottsággal szeretnénk megünnepelni. Ezért Balla Bálint, Berlinben élő szociológust kértük, elevenítse fel a 70-es években publikált nagy hatású tanulmányát, melynek témája: A Magyar Október transzcendens távlata, s helyezze akkori gondolatait a jelen kontextusába. Nagy izgalommal várjuk Őt Debrecenbe, és minden érdeklődőt a november 8-án rendezendő szeretetvendégségünkre.

Miklósi-Vári Katalin

Unitárius hírek Füzesgyarmatról, Gyuláról és környékéről

A Kossuth Rádió augusztus 18-i unitárius félórájának tartalmas beszámolója után, melyben Veres Emese Gyöngyvér szerkesztő riporter a helyszínen örökítette meg az alföldi búcsúnk élményt adó mozzanatait, teljes odaadással az őszi tennivalókra összpontosította erejét kis gyülekezetünk: fogadni az árkosi testvérgyülekezet tagjait és felkészülni az őszi ünnepekre.

Szeptember 12-én Budapesten, a Hőgyes Endre utcai Bartók Béla Egyházközség templomában megkereszteltük dr. Sebestyén Zoltán egyetemi tanár és Such Anna közgazdász második fiúgyermekét, aki a keresztségben az Artúr nevet kapta. Isten áldása legyen a kisfiú életén, hogy növekedhessen testben és lélekben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

Szeptember 16-án Dévaványán a Bartók Béla-emlék rendezvényén, a református templomban, Béres János lelkésztestvérem meghívására áhítatot és előadást tartottam az unitárius Bartók Béláról, ami után nagyszerű, lélekemelő művészi hangversenyt hallgathattunk meg.

Szeptember 17-én templomunkban megkereszteltük Gulykás János békéscsabai felnőtt testvérünket. Vallásunkat felesége, az erdélyi Vargyason született Soós Emőke, bábszínművész hatására választotta. Rövidesen meg is akar konfirmálni, majd pedig kéri házasságuknak megáldását is. Adja az Isten, hogy lelki békességet találjon a mi „egy Isten” hitünkben. Ugyancsak e vasárnapon, délután megnyitottuk a hittanos évet. A gyermek-istentiszteletet Nemes Zsolt biharnagybajomi és Zs. Nagy Sándor hittanosok végezték. A megnyitó szeretetvendégséggel és tombolázással zárult. Köszönjük a híveknek a hozott adományokat.

Szeptember 23-án Béres János és felesége, a dévaványai lelkészházaspár meghívására meglátogattuk Szekszárdon egyik ismerősüket, unitáriusok után is érdeklődve.

Szeptember 24-én, az Őszi Hálaadás ünnepén úrvacsorázó istentiszteletet tartottunk itthon, a Borostyánkert Idősek Otthonában és délután Gyulán, a szórványegyházközségben. A másfél száz lelkes gyülekezetből 55-en éltek az ünnepi úrvacsorával. Füzesgyarmaton Keblusek Béla virágkertész egy gyönyörű, szinte az egész úrasztalát beborító őszi csokrot készített. Ezt egészítette ki kedves szeghalmi híveink, a Kovács házaspár és Emődi Józsefné két, izléseken összeállított gyümölcsöstála. Ezeknek tartalmát és egy házi sütésű kalácsot felajánlották és szétosztották a hívek között. Igazi agapé, szeretetvendégség volt, amilyen nem volt eddig még gyülekezetünkben, de ezután gyakorolni fogjuk.

Szeptember 30-án megkereszteltük Nagy Kálmán és Horváth Rita kisfiát, aki a keresztségben az István János nevet kapta. Isten éltesse a kisfiút, növelje nagyra egész-

ségben. Ugyanazon a napon, délután nagy sikerű Petőfi Sándor-irodalmi esttel megkezdjük az őszi idényét e sorozatunknak. Már két éve, hogy egyházközségünk hírnevét ezekkel a rendezvényekkel is öregbítjük. Mintegy 15 szavaló és énekes szerepelt híveink, gyermekeink, szimpatizánsaink köréből. Több mint 200 versszak hangzott el és egy tucatnyi Petőfi-dal. A városi TV két adásban is műsorára tűzte ezt a produkciónkat is, akárcsak az előzőeket.

Október 1-jén megemlékeztünk szeretteinkről az Idősek Világnapja alkalmából

Október 5-én Gyomaendrődön, szintén az Idősek Világnapja alkalmából szerepeltünk a Füzesgyarmati Nyugdíjas Klubunk Dalárdájával. Feleséggel erdélyi dalokat énekeltünk.

Október 6-án megemlékeztünk az aradi 13 vértanúról és virágokat helyeztünk el az emlékkönel.

Október 7-én részt vettünk a Pestszentlőrincen rendezett II. Magyarországi Unitárius Találkozón. Füzesgyarmatról és Biharnagybajomból 13-an, Gyuláról és Békéscsabáról 3-an, Budapesten élő híveink közül 4-en vettünk részt e, magunkra nézve fontosnak tartott találkozón.

Október 8-án részt vettünk feleséggel egy csodálatos ünnepségen Kiskunfélegyházán, az impozáns egytornyú katolikus templomban tartott lovagavatáson. A Nemzetközi Szent György Vitézei Lovagrend a nyáron tábori püspökévé nevezett ki, és ebben a minőségben én is prédikáltam a hatalmas gyülekezet előtt és megáldottam a Rend új zászlóját, az új avató pallost és lovagi keresztekét.

Október 12-én egyházam képviselőjeként részt vettem a Város új vezetésének beiktatásán.

Október 15-én és *17-én* feleséggel és „művész-csoportommal” részt vettünk a Füzesgyarmati és Szeghalmi Városi TV közös felvételein, ahol a templomunkban és a templomkertbeli emlékműnél felvett versekkel, énekekkel és kerekasztal-beszélgetéssel szerepeltünk egy október 22-én és 23-án sugárzott 80 perces műsorban.

Október 18-án, városunk szülöttjének, a költő Hegyesi Jánosnak emléknapján voltam jelen.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évforduló megemlékezéseiben nem csekély a része az unitárius közösség szerepvállalásának. A városvezetéssel sikerült megegyezni, hogy az 50. évforduló méltó helye csak a templom. A szervezés során úgy alakult, hogy 23-án a református templomban kezdtük a műsort ökumenikus áhítattal, polgármesteri emlékbeszéddel és a békéscsabai Jókai Színház művészeinek előadásával. Fél tizenegykor koszorúzás volt a központi kopjafánál. 11 órától a mi templomunkban folytatódott az ünnepség versekkel, énekekkel, Zoltáni Zsolt énekművész gitárműsorával, az emléktábla leleplezésével és ökumenikus megáldásával. Majd a templomkertbeli '56-os emlékműnél virágoztunk és közös imával zártuk a megemlékezést. 12 órától a Vadászházban megtartottuk az egyházközség szervezésében, az Önkormányzat, az Egyházunk, a Vadásztársaság,

valamint híveink, szimpatizánsaink támogatásából, adakozásából, felajánlásából elkészített „engesztelődesi” szertartást vendégséget.

Október 23-án este a megyevezetés meghívására feleségemmel részt vettünk Békéscsabán a Jókai Színház ünnepi előadásán és az azt követő fogadáson, ismerkedve az új-régi vezetőkkel. A nyugdíjasklubjainkban végzett időigényes tevékenységünk eredményeként mind Füzesgyarmaton, mind pedig Bélmegyeren híveinkből és szimpatizánsainkból dalárdákat szerveztünk, ahol minden héten két nap gyakorolunk. Most is készülünk, hogy az október 29-i rádiós istentiszteleten szépen szóljanak a zsolttárok és a műsorba felvett énekek. Eddig még soha nem fordult elő, hogy nyilvános adáshoz (volt bőven az évek során

ilyen!) máshonnan kelljen énekeseket hívni, mert ez nekünk fáradságunk eredményeként mindig megvolt és lesz.

Október 31-én Bélmegyeren a Hősökre és Szeretteinkre emlékezünk a mi szolgálatunkkal.

November 1-jén itthon tartunk emlék-istentiszteletet Halottak Napja alkalmából.

Amíg eljön az advent, addig lesz még egy-két tennivalója kis közösségünknek:

November 15-én, Dávid Ferenc halálának emléknapja is sikeres rendezvényeink közé tartozik. November második felében tartjuk a gyulai unitárius konferenciánkat. (18-a vagy 25-e)

Hisszük, hogy Istenünk ezután is megáldja fáradozásainkat, éppúgy, mint az eddigiekben.

Balázi László

Árkosiak vendégségben az Alföldön

Szeptember eleje mind az egyházközség, mind pedig a városkánk számára sokáig emlékezetes marad. Hol a lakásunk környékén, hol a templom és vadászház környékén, hol a fürdő környékén vagy a város főterén és utcáin izes, székely beszédre, néha dalolásra lehettek figyelmesek a helybéli járókelek. Az Árkosi Unitárius Egyházközség 15 tagú küldöttsége érkezett hozzánk szeptember 4-én az esti órákban. A Székely János és Enikő lelkészpár vezette csapat fogadása lázba hozta nem csak az unitáriusokat. Számunkra nem üres malaszt a testvéregyházközségi kapcsolat az erdélyiekkel, hanem élő valóság. Közel 10 éven át hasonló kapcsolatunk volt a Jobbágyfalva-Nyárádszereda Egyházközséggel, amíg a gonosz szándék véget nem vetett ennek. De a szívből nem lehet a sok együtt töltött élményt kisépíteni, aminek ékes bizonyítékaként a nyárádszeredai templomépítéshez félszáz ezer forintot juttattunk el, és még igyekszünk gyűjtést rendezni testvéreinknek. S a kapcsolat is él személyekre, családokra korlátozva, ahol, és akikkel gyülekezetünk tagjai annyi szép időt eltöltöttek.

Ilyen érzésekkel és gondolatokkal építjük a nyolc éve működő kapcsolatot az árkosiakkal is. Mióta hazajárunk és elvisszük híveinket a szejkai találkozóra, minden erdélyi út végén nagy szeretettel fogadnak Háromszéken is. Ebből a ránk pazarolt vendégfogadásból akartunk valamiképp visszafordítani. A megérkezéskor a lakásunk udvarán fogadtuk vendégeinket. Azután elszállásoltuk a híres fürdőnk kényelmes lakosztályaiban, amiket az Önkormányzat, a székelyeinket tisztelő és szerető Várkonyi Imre polgármester (lásd az előző éveket is) bocsátott rendelkezésre teljesen díjmentesen egy hétre, vele együtt az ingyenes fürdőbelépőket is.

Szeptember 5-én a polgármester fogadta a vendégeket, egy finom ebéddel örvendeztetve meg őket. A vendégekhez akkor csatlakozott a tiszteletes asszony, Budapestről érkezve.

Szeptember 6-án a gyülekezetünk látta vendégül a székelyeket a Vadászházban egy ízletes gidavacsorára, amihez az „áldozati” gidát Bánsághy Sándor, szimpatizánsunk adományozta, és minden egyebet a vendégfogadó hívek adtak össze és készítettek elő Pikóné Ica vezetésével. Az este vendége volt Béres János református lelkész kedves feleségével Dévaványáról, akik szintén Erdély szülpöttei. Remek hangulatú együttlét volt ez az alkalom is. Aznap délelőtt meglátogattuk a Hegyesi János Városi Könyvtárat és a Szitás Erzsébet Képtárat, mindkét helyen tartalmas bemutatót, tárlatvezetést hallgatva végig. A Japán Múzeumunk bezárt.

Szeptember 7-én délelőtt a Falumúzeumot és a Református Egyházközséget látogattuk meg. A múzeumban meglepődve lehetett tapasztalni, hogy 600 km távolságban is, elődeink életvitele mennyire hasonló volt, és mennyi egyforma eszközt, felszerelést, szerszámot és egyebet használtak. Sok hasonlóság volt az árkosi várbeli múzeumban látottakkal. Délután indultunk Bélmegyerre, ahol – ha lehet fokozni az eseményeket – még hangulatosabb volt az együttlét. A fogadás a Szabó Imre vezette Vadásztársaság híres kastélyában kezdődött. Majd bent a Községházán folytatódott, ahol Dán Márton polgármester fogadta a vendégeket. Innen egy kiadós beszélgetés után a napközi étkezdébe mentünk, ahol várt a már említett Szabó Imre „áldozati” vaddisznó-pörköltje az alföldi „tyúkvészből” származó húsvésvé után, minden egyéb finomsággal együtt, amit a vacsorán részt vevők adtak össze. Nyugdíjas Klubunk Dalárdája szép összeállítással köszöntötte a vendégeket. A fogadáson megjelent a Magyar Országgyűlés legfiatalabb tagja is, Nagy László, és szívélyesen szólt az egybegyűltekhöz. Jó hangolással folytatódott és ért véget éjfél tájban a vendéglátás. Közben „gazdára talált” minden árkosi a szombat éjszakai elszállásolásra, mielőtt majd hazaindulnak Székelyföldre.

Szeptember 8-án a dévaványai tűzokrezervátumot nézte meg a csapat. Jó volt látni az Erdélyből is, sajnos kipusztított magyar ritkaságot, a tűzokokat. Székely tisztele-

folytatása a 30. oldalon

Balázi László

Árkosiak vendégségben az...

folytatás a 29. oldalról

tes bivalyért hajlandó lett volna vásárolni tűzokat és hazavinni állatritkaságai közé. (Egy tűzok eszmei értéke 1 millió forint!). Ritka-állat megszerzési szándékáról nem mondott le, mert a már említett református lelkészházaspárnál, Béres Jánoséknál nem kapott valamilyen kacsaritkaságot, de megígérte, hogy visszajön tavasszal tojásért a tiszteletes asszonyhoz (aki Székelyzsomboron, Nyíró József falujában született). Béres tiszteletes bemutatta a gyönyörű templomot, mesélt annak történelméről és a gyülekezeti életéről, jelenéről és valamilyen jövődjéről. E nap délutánjára a gyarmati fürdőben a vendégek összegyűjtötték minden megmaradt elemőzsiájukat és egy nagyon ízletes „pityókakánt” krumpligulyást készítettek. Híveinkből is eljöttek néhányan. Aztán zengett a strand az énekléstől. Jó előzetes volt a másnapi mulatsághoz.

Szeptember 9-én megkezdődött a készülődés haza. E sorok írója is nagyon biztatta már, hogy irány haza, mert az oláhok kilopják a pityókát a földjeikből, amit megmunkáltak. A füzesgyarmati Nyugdíjas Klubunk szüreti bált rendezett mintegy 150 résztvevővel, és meghívtuk rá a vendégeket is. A bál előtt a városi TV interjút készített a vendégekkel, és a műsort is felvették, amit aztán két alkalommal be is mutattak a városban. A helyi szereplők mellett

nagy és kellemesen fogadott meglepetést szereztek az erdélyiek. Említettük, hogy a hét folyamán több alkalommal is „hangoltunk”. Egy szép, erdélyi és Erdélyről szóló dalsokrot állítottunk össze, amit előadott a rögtönzött „Székely Dalárda”. Óriási siker volt, szem nem maradt szárazon. A jelenlévő polgármester is meghatódva köszönte meg a vendégeknek a jelenlétet, a szereplést. Székely János tiszteletes is köszönetet mondott mindenkinek. Itt is, mint mindenhol, ahol fogadták, ajándékokat adtak át az alföldi testvéreknek. Aztán jött a vacsora és utána a talpalávaló. Éjfélig tartott majdnem a „búcsúkoncert”. Táncstudásukra is felfigyelt az alföldi közönség. A busszal érkezett bélmegyeri vendéglátók aztán „elragadták” székelyeinket, akik másnap, vasárnap indultak haza. Istenáldotta találkozás volt ez egy olyan világban, ahol már a magyart is ellenségévé teszi a magyarnak sok hazug, félrevezető szólam, a történelmi ismeret hiánya, az egymás nem ismerése. Úgy érezzük, hogy ennek az együttlétnek lesz folytatása, kifejezte ezt mindkét polgármester és mindenki, aki részese volt a székelyekkel való találkozásnak. A visszaérkező képeslapokból lehetne sok köszönő, hálálkodó sort idézni, ami megnyugtat, hogy hatalmas szervező és áldozatot hozó munkánk meghozta a maga gyönyörű gyümölcsét: a testvériség erősödését az alföldiek és székelyek között.

Unitáriusok Észak-Magyarországon

Nagyszerű verses-zenés élménynek lehetnek részesei azok, akik 2006. szeptember 10-én, egy csendes vasárnap délután eljöttek a Miskolci Unitárius Egyházközség rendezvényére. Erre az alkalomra Márk Attila braszói daltulajdonos látogatott el gyülekezetünkbe és tartotta meg egy

korábbi időpontról elmaradt előadását.

A jelenlevők azon a délutánon megérezhették, hogy a *Tiszta szívvel* előadascím egyszerre több jelentést is rejt magában. Jelenti a költőóriás József Attila tehetségét, alkotási módját és tragikus életét, de ezen túl annak a verszenésítő Márk Attilának a műveltségét, életszemléletét és előadói nagyszerűségét is, aki egy gitárral és néhány verseskötetel az addig ismertnek gondolt költő új, eddig rejtett arcát varázsolta a hallgatóság elé.

Az előadó a költő pályafutását követve 14 verset énekelt. Az előadás érdekessége volt az is, hogy a versek kö-

zött a költő életéhez kapcsolódó érdekes adatokat is hallhattunk. Az előadás lemezanyaga a múlt évi centenárium alkalmával jelent meg, több mint 30 előadást ért meg. Először április 11-én, Makón a költő életének első fontos helyén hangzott el.

Az előadás után szeretetvendégségre került sor, amikor kötetlen beszélgetésre és az előadó közelebbi megismerésére nyílt lehetőség. Örömkre szolgált, hogy a gyülekezeti tagok mellett más, érdeklődő személyek is eljöttek az előadásra, s így bepillantást nyertek közösségünk életébe.

Szomorúan közöljük, hogy 2006. október 2-án utolsó útjára kísértük és eltemettük a székelykeresztúri származású *Sófalvi József* testvérünket, aki életének 84. esztendőjében adta vissza Teremtőjének lelkét. Néhai Testvérünk élete példaértékű volt, az unitárius közösség kedvelt, szeretett tagjaként tartottuk őt számon az ország több gyülekezetében is. Elhunyt testvérünknek csendes pihenést, szeretteinek, hozzátartozóinak pedig a veszteség okozta fájdalom enyhülését, Istenben való vigasztalódást kívánunk.

Örömmel hozzuk az olvasók tudomására, hogy egyházközségünk önállóvá válása óta első esetben, 2006. október 29-én keresztelési szertartást végeztünk. Ezen a vasárnapon népes gyülekezet előtt megkereszteltük Csató Emília és Elekes Tamás énlaki illetve kézdivásárhelyi származású, Egerben lakó testvéreink másodszülött kislányát, *Boglárt*. Kérjük Istent, hogy áldja meg a szép család minden tagjának életét, egyházközségünk legfiatalabb tagjának pedig adjon szép, tartalmas, áldott életet!

Lakatos Csilla